

## Dijital Minimalizm

**Ekran bağımlılığı ve teknoloji yorgunluğu sarmalından kurtulmak için bir yol haritası**

Cal Newport, Georgetown Üniversitesi (Washington, ABD) bilgisayar bilimleri bölümünde doçent unvanıyla çalışmaktadır. Doktorasını MIT’de (Massachusetts Institute of Technology) tamamlayan Newport, dağıtık algoritmalar teorisi alanındaki bilimsel çalışmalarının yanı sıra teknoloji-kültür ilişkisini irdelediği, yirmiyi aşkın dile çevrilen kitaplarıyla tanınmaktadır. Dijital teknolojilerin toplumsal etkileri, verimli çalışma biçimleri ve kalıcı değer üretimi gibi konularda [calnewport.com/blog](http://calnewport.com/blog) adresinde yazmaya devam etmektedir.

Yazarın Türkçedeki ilk kitabı *Pürdikkat: Odaklanma becerisini nasıl yitirdik, nasıl geri kazanabiliriz?* (çev. Onur Öztürk) 2017 yılında Metropolis’ten yayınlanmıştır.



## Dijital Minimalizm

Ekran bağımlılığı ve teknoloji yorgunluğu sarmalından kurtulmak için bir yol haritası  
Cal Newport

### *Özgün adı*

Digital Minimalism: Choosing a focused life in a noisy world

© Calvin C. Newport, 2019

© Metropolis Yayıncılık, 2019

ISBN 978-605-66693-7-8

Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının izni olmaksızın mekanik ya da elektronik hiçbir yolla çoğaltılamaz ve başkalarına iletilemez. Tüm hakları saklıdır. Eserin hakları Akçalı Telif Ajansı aracılığıyla Portfolio/Penguin'den alınmıştır.

*İngilizce aslından çeviren:* Cansen Mavituna

*Yayına hazırlayan:* Onur Öztürk

*Düzeltili:* Deniz Güney

*Kapak tasarımı:* Beste Doğan

*Baskı ve cilt:* Ana Basın Yayın

Mahmutbey Mah. Devekaldırımı Cad. 2622. Sk. Güven İş Merkezi No:6/13

Bağcılar / İstanbul

Tel: (212) 446 0599

Sertifika no: 20699

*Birinci baskı:* Haziran 2019

### **Metropolis Yayıncılık**

Hobyar Mah. Cemal Nadir Sk. No:16/27 Çağaloğlu 34112 İstanbul

info@metropoliskitap.com | www.metropoliskitap.com

*Sertifika no:* 34045

# DiJiTAL MiNiMALiZM

Cal Newport

Çeviri: Cansen Mavituna

  
METROPOLiS



*eřim, ilham perim, sađduyumun sesi*  
*Julie'ye*  
— C. N.



## İçindekiler

	Giriş	9
	<b><i>Birinci Kısım: Temeller</i></b>	
I	Eşitsiz Silahlanma Yarışı	21
II	Dijital Minimalizm	41
III	Dijital Temizlik	67
	<b><i>İkinci Kısım: Uygulamalar</i></b>	
IV	Kendi Başınıza Vakit Geçirin	87
V	“Beğen” Butonuna Basmayın	121
VI	Boş Zamanın Hakkını Verin	151
VII	Dikkat Direnişine Katılın	187
	Sonuç	215
	Teşekkür	221
	Kaynakça	223





## Giriş

Ünlü blogger ve yorumcu Andrew Sullivan'ın “Bir Zamanlar Ben de İnsandım” başlıklı yedi bin kelimelik yazısı 2016 yılının eylül ayında *New York Magazine*'de yayınlandı. Yazının hayli tedirgin edici altbaşlığında şu yazıyordu: “Sonu gelmez haber, dedikodu ve görsel bombardımanı bizi manik bilgi bağımlılarına çevirdi. Ben çöktüm. Sizi de çökertebilir.”

Bu yazı çeşitli mecralarda defalarca kez paylaşıldı. Fakat itiraf etmem gerekirse, ilk okuduğumda Sullivan'ın uyarısını tam olarak anlayamadım. Benim kuşağımnda hiç sosyal medya hesabı açmamış ve internette dolanmaya fazla vakit ayırmayan pek az insan var ve ben de onlardan biriyim. Bu yüzden telefonum hayatımda nispeten önemsiz bir rol oynuyor ve dolayısıyla Sullivan'ın yazısında işaret ettiği yaygın meseleyi tecrübe etmedim. Başka bir deyişle, internet çağının getirdiği yeniliklerin pek çok insanın hayatında giderek daha müdahaleci bir rol oynadığını biliyordum, fakat bunun ne demek olduğuna dair birinci elden bilgiye sahip değildim. Derken durumlar değişti.

2016 başında *Deep Work*<sup>1</sup> adlı kitabım yayınlandı. Yoğun bir şekilde odaklanmanın henüz tam olarak anlaşılamayan değerini irdelediğim bu kitapta, dikkat dağıtıcı iletişim araçlarını baş tacı eden günümüz çalışma hayatının insanları gerçek potansiyellerini ortaya koymaktan nasıl alıkoyduğunu gözler önüne sermeye çalıştım. Kitabım kendi kitesini yarattıkça, okurlarımdan gitgide daha sık haber alır oldum. Mesaj atanlar da oldu, katıldığım panellerden sonra ayaküstü beni yakalayanlar da. Fakat çoğunun sorduğu soru aynıydı: *Peki ya özel hayatımız?* İşyerinde dikkatlerini dağıtan şeylerle ilgili argümanlarımda bana katılıyorlardı katılmasına da, başka bir mesele daha vardı: Yeni teknolojiler iş dışında geçirdikleri zamanı anlamsız ve tatsız hale getiriyordu ve bu durum, eskisinden de büyük bir stres yükliyordu üzerlerine. Bu husus dikkatimi cezbedince, modern dijital hayatın vaatleri ve tehlikeleri üzerine hızlandırılmış bir kursun içinde buluverdim kendimi.

Konuştuğum hemen herkes internetin gücüne inanıyordu; onlar için internet, hayatlarını geliştirebilecek ve geliştirmesi gereken bir şeydi. Gelgelelim, Google Haritalar'dan veyahut Instagram'dan vazgeçmek gibi bir niyetleri olmasa da, teknolojiyle kurdukları ilişkinin sürdürülemez olduğunu hissediyorlardı. Öyle ki artık bir şeyler değişmezse onlar da çökeceklerdi.

Modern dijital hayata dair sohbetler esnasında en sık işittiğim kavramlardan biri *tükenmişlik* oldu. Tek başına ele alındığında özellikle kötü olan bir uygulama veya web sitesi yok elbette. Pek çok insanın da belirttiği gibi mesele, ısrarla dikkatlerini emip ruh hallerini manipüle eden çok sayıda göz alıcı ıvır zıvırın yarattığı toplam etki. Bu çığırından çıkmış faaliyetle ilgili insanların esas derdi ayrıntılar değil, faaliyetin ta kendisi: yani durum giderek kontrollerinden çıkıyor. Bu insanların neredeyse hiçbiri internette bu kadar çok vakit geçirmek istemiyor, fakat söz konusu

---

1 Cal Newport, *Pürdikkat: Odaklanma becerisini nasıl yitirdik, nasıl geri kazanabiliriz?*, çev. Onur Öztürk, Metropolis, 2017.

araçların davranışsal bağımlılıklar yaratma gücünden de kaçamıyorlar. Bir yerlerde yeni bir gelişme var mı diye ikide bir Twitter'a bakma veya Reddit'teki yeni içeriklere göz atma dürtüsü sinirsel bir tike dönüşüyor. Bunlar yüzünden zaman o kadar ufak parçalara bölünüyor ki anlam ve amaç oldu bir hayat için gerekli odaklanma haline imkân kalmıyor.

Bu meseleye daldıktan sonra yaptığım araştırmalarda keşfettiğim ve bir sonraki bölümde ortaya koyacağım üzere, bu bağımlılık yapıcı özelliklerden bazıları tesadüfiyken (mesajlaşmanın insanın dikkatini bu kadar güçlü bir şekilde ele geçirebileceğini pek az insan öngörmüştü), birçoğu da kasıtlı (sosyal medya iş planlarının çoğunun temelinde saplantılı [*compulsive*] kullanım yer alıyor). Fakat kaynağı ne olursa olsun, ekranlara yönelik bu karşı konulmaz çekim yüzünden insanlar dikkatlerini nasıl yönlendirecekleri konusundaki özerkliklerini gitgide kaybettiklerini hissediyorlar. Elbette bu dünyaya adım atarken kimsenin niyeti kontrolünü kaybetmek filan değildi. Uygulamaları indirip hesap açmak için herkesin birtakım geçerli sebepleri vardı, fakat nihayetinde kaderin ironik bir cilvesiyle karşı karşıya kaldılar: bu hizmetler, onları ilk başta cazip kılan değerleri baltalamaya başlamıştı. Dünyanın öbür ucundaki arkadaşlarıyla irtibatta kalmak için Facebook'a üye olmuşlardı, fakat nihayetinde masanın öbür ucundaki arkadaşıyla bölünmeden, dolu dolu sohbet edemeyecek halde buldular kendilerini.

Ayrıca sınırsız çevrimiçi faaliyetin ruh sağlığı üzerindeki olumsuz etkileri hakkında da bilgi sahibi oldum. Konuştuğum pek çok insan, sosyal medyanın ruh hallerini etkileme yetisinin altını çizdi. Arkadaşlarının sosyal medyada kılı kırk yarararak sergiledikleri hayatlarına sürekli maruz kalmak –hele ki moralsiz bir dönemdelerse– insanların kendilerini yetersiz hissetmesine yol açıyor. Bu durumun gençler üzerindeki zalimane etkisi ise toplumun dışına itilmek oluyor.

Dahası da var: 2016'daki ABD başkanlık seçimi ve akıbetinin de gösterdiği gibi, çevrimiçi tartışmalar insanları duygusal yüklerin

altına sokup enerjilerini tüketen aşırı uçlara kayışı hızlandırıyor. Teknoloji üzerine eleştirel yazılarıyla tanınan Jaron Lanier, internet ortamında öfke ve zorbalığın her daim galebe çalşınının, bu mecranın olmazsa olmaz özelliklerinden biri olduğunu gayet ikna edici bir şekilde açıklıyor: Dikkat çekmeye yönelik bir serbest piyasada daha karanlık duygular, olumlu ve yapıcı düşüncelere nazaran daha çok göze çarpıyor. Bu karanlıkla tekrar tekrar etkilere girmek, interneti yoğun kullanan insanlar için yıpratıcı bir olumsuzluk kaynağı haline geliyor. Bu çok ağır bir bedel ve pek çok insan bu bedeli sürekli çevrimiçi olma saplantısı yüzünden ödediğinin farkında bile değil.

Konu üzerine düşünür ve araştırırken karşılaştığım bu kaygı verici sorunlar (söz konusu araçların insanı bağımlılaştırıp tüketen derecede aşırı kullanımı, özerkliği baltalama, mutsuz etme, karanlık dürtüleri ortaya çıkarma ve daha anlamlı faaliyetlerden alıkoyma gücü), pek çok insanın günümüz kültürüne egemen olan teknolojilerle kurduğu endişe verici ilişkiyi net bir şekilde görmemi sağladı. Başka bir deyişle, “Bir zamanlar ben de insan-dım,” diye hayıflanmış Andrew Sullivan’ın ne demek istediğini artık çok daha iyi anlıyorum.

\* \* \*

Okurlarımla kurduğum diyalog, teknolojinin özel hayatımız üzerindeki etkisinin tüm teferruatıyla incelenmesi gerektiğine ikna etti beni. Böylece bu konuda daha ciddi bir şekilde okuyup yazmaya başladım; hem meselenin anahatlarını daha iyi anlamaya hem de kontrolü elden bırakmaksızın bu yeni teknolojiler aracılığıyla muazzam değerler yaratabilen nadir örnekleri bulmaya çalıştım.<sup>2</sup>

---

2 Kimileri bu konuda kişisel deneyimlerimden faydalanamıyor oluşumun sorun teşkil ettiğini düşünüyor. “Sosyal medyayı hiç kullanmadan nasıl eleştirebilirsin?” sorusu, bu konuda yaptığım konuşmalarda en sık karşılaştığım eleştiri oldu. Bu eleştiride haklılık payı yok değil, fakat bu meseleye daldığım 2016 yılında da fark ettiğim gibi, dışarıklı konumum

Bu keşfe daldığım sırada ilk karşılaştığım şeylerden biri, ege-men kültürün bu araçlarla ilişkisinde zararlar ile faydaların birbirine karıştığı gerçeği oldu. Akıllı telefonlar, her an her yerde erişilebilen kablosuz internet, milyarlarca insanı birbirine bağlayan dijital platformlar: bunlar muhteşem yenilikler! Sözüne kulak vermeye değer hemen hiç kimse teknoloji çağının daha erken bir evresine dönmemiz gerektiğinden bahsetmiyor. Bununla birlikte, insanlar kullandıkları cihazların kölesi oldukları hissinden de bıkmış durumda. Bu gerçek, karmakarışık bir duygusal manzara yaratıyor: Enfes fotoğraflar keşfetme imkânı verdiği için Instagram'ı baş tacı eden bir kimse, bir zamanlar sohbet ederek veya bir şeyler okuyarak geçirdikleri akşamları Instagram'ın nasıl da kolayca ele geçirebildiğinden yakınabiliyor.

Bütün bu sorunlar karşısında çare niyetine önerilen şeyler çoğunlukla etkisiz kesintiler ve çeşitli tüyolar oluyor. Kendinize dijital mola verirseniz veya geceleri telefonu başucunuza koymazsanız ya da bildirimleri kapatıp daha dikkatli olmaya karar verirseniz, normalde bu yeni teknolojileri sizin için cazip kılan bütün olumlu özelliklerden faydalanmaya devam edip, kötü özelliklerinin etkilerini azaltabilirmişsiniz gibi gelebilir size. Bu ılımlı yaklaşımın cazibesini elbette anlayabiliyorum; bu sayede dijital hayatınızla ilgili zor kararlar alma yükünden kurtuluyorsunuz. Herhangi bir şeyden vazgeçmek, faydalı olabilecek bir şeyleri kaçırmak, eşinizi dostunuzu gücendirmek veya müşkül durumlara düşmek zorunda da kalmıyorsunuz.

Ne var ki bu türden ufak tefek değişiklikleri denemiş olanların da artık farkına vardığı üzere, yeni teknolojilerin zihninizi işgal etme yetisini kontrol altına almada irade, tüyolar ve muğlak kararlar tek başlarına yeterli değil. Kullanıcıları bağımlı kılmak üzere geliştirilen tasarımları ve bunları destekleyen kültürel bas-

---

aynı zamanda bir avantaj da sağlıyor. Teknoloji kültürümüze taze bir bakış açısıyla yaklaşarak varsayımlar ile gerçekler ve anlamlı kullanım ile suiistimal arasındaki farkı muhtemelen daha iyi görebiliyorum.

kının gücü, günü kurtarmaya yönelik yaklaşımların başa çıkamayacağı kadar etkili. Konuyla ilgili bugüne dek yaptığım araştırmalara, okuduklarıma ve öğrendiklerime dayanarak vardığım sonuçta şu: Geçici çözümler işe yaramaz, sizin tam teşekküllü bir *teknoloji kullanımı felsefesine* ihtiyacınız var. Gönülden bağlı olduğunuz değerler üzerine kurulu, hangi araçları ne şekilde kullanmanız gerektiğine dair net yanıtlar veren ve ayrıca geri kalan her şeyi gönül rahatlığıyla yok saymanıza imkân verecek bir felsefe.

Bu amaca hizmet edebilecek pek çok felsefe mevcut. Bir uçta, yeni teknolojilerin büyük ölçüde terk edilmesi gerektiğini savunan yeni nesil makine kırıcılar [*Neo-Luddites*] var. Diğer uçtaysa Niceliksel Benlik [*Quantified Self*] sevdağları yer alıyor; bu grup takiler, yaşam biçimlerini optimize etmek amacıyla dijital araçları hayatlarının her alanına titizlikle yerleştiriyorlar. Bense birbirinden farklı pek çok felsefeyi inceledikten sonra, içinden geçmekte olduğumuz bu teknolojik doz aşımı döngüsünden başarıyla çıkmak isteyenlerin arayışına denk düşen yegâne felsefenin *dijital minimalizm* olabileceği sonucuna vardım. Bu felsefe, dijital araçlarla kurduğumuz ilişkide *azın çok olabileceği* inancına dayanıyor.

Yepyeni bir fikir değil bu. “Basitlik, basitlik, basitlik” diye haykırın Henry David Thoreau’dan çok daha önce Marcus Aurelius da şu soruyu sormuştu: “Farkında mısınız, dolu dolu, muteber bir hayat sürmek için ne kadar da az şeye ihtiyacınız var aslında?” Dijital minimalizm diye adlandırdığım felsefe de işte bu klasik anlayışı, teknolojinin modern hayatlarımızda oynadığı role uyarlamaktan ibaret. İlk bakışta basit gibi görünse de bu uyarlamanın etkileri muazzam olabilir. Kitap boyunca, büyük değer verdikleri, fakat sayıca az olan faaliyetlerine odaklanmak için internete geçirdikleri vakti tavizsiz bir şekilde azaltarak sayısız olumlu değişiklikler yaşayan dijital minimalistlerle tanışacaksınız. Başkalarına nazaran vakitlerinin çok daha azını internette geçirdiklerinden, dijital minimalistlerin yaşam tarzı size garip gelebilir. Fakat minimalistlere göreyse esas gariplik, gözleri ekranlardan ayırmadan bunca zaman geçirilebiliyor olmasında.

Bu insanlar, ileri teknolojinin egemenliği altındaki günümüz dünyasında başarının sırrının teknoloji kullanımına daha az vakit ayırmaktan geçtiğinin farkındalar.

\* \* \*

Bu kitabı dijital minimalizm için yazılmış bir yol haritası olarak görebilirsiniz. Amacım, dijital minimalizmin gerektirdiklerini ve neden işe yaradığını etraflıca ortaya koyarak, bu felsefeyi benimsemek isteyenlere bunun yolunu yordamını göstermek.

Kitabı iki kısma ayırdım. Birinci kısımda, öncelikle insanların dijital hayatlarını giderek dayanılmaz hale getiren etkileri yakından inceleyeceğim ve ardından dijital minimalizmin felsefi temellerini açıklayacağım. Sonrasında da dijital minimalizm felsefesini ayrıntılı bir şekilde irdeleyip, bahsettiğimiz sorunlar için neden *doğru* çözüm olduğuna dair argümanımı ortaya koyacağım.

Birinci kısım, bu felsefeyi benimsemek için önerdiğim yöntemle, yani *dijital temizlik* [*digital declutter*] ile kapanıyor. Yukarıda da belirttiğim gibi, teknolojiyle ilişkinizi kökünden değiştirmek için agresif eylemlere ihtiyacınız var. Dijital temizlik de işte bu türden bir eylem.

Bu süreçte otuz gün boyunca zorunlu olmayan çevrimiçi faaliyetlerden uzak durmanız gerekiyor. Otuz günlük bu periyotta pek çok dijital aracın aşılatabileceği bağımlılık döngülerinden kurtulacak ve size daha yoğun bir tatmin sağlayan analog faaliyetleri yeniden keşfetmeye başlayacaksınız. Yürüyüşe çıkacak, arkadaşlarınızla yüz yüze sohbet edecek, çevrenizdekilerle ilişki kuracak, kitap okuyacak ve bulutları seyre daleceksiniz. Daha da önemlisi, bu temizlik sayesinde en çok değer verdiğiniz şeylere dair daha incelikli bir anlayış geliştireceksiniz. Bu otuz günün sonunda, değer verdiğiniz şeyler lehine büyük fayda sağlayacağını düşündüğünüz, titizlikle seçilmiş az sayıda çevrimiçi faaliyete tekrar döneceksiniz. Bu yolda ilerlerken, seçtiğiniz bu faaliyetlerin çevrimiçi hayatınızın çekirdeği olması için çaba sarf edeceksiniz;

zamanınızı bin parçaya bölüp dikkatinizi emen diğer tüm dikkat dağıtıcı davranışları büyük ölçüde geride bırakarak yapacaksınız bunu. Bu temizlik faaliyeti, sizin için bir tür fabrika ayarlarına dönüş olacak: Dikkatini har vurup harman savuran, bulduğu her dijital içeriği tüketmekten bitap düşmüş biri olarak girdiğiniz bu süreçten, önüne koyduğu amaçlar doğrultusunda hareket eden bir minimalist olarak çıkacaksınız.

Birinci kısmın son bölümünde, kendi dijital temizlik yönteminizi oluşturmanız için size kılavuzluk edeceğim. Bunun için, 2018 kışında, benim kılavuzluğumda dijital temizliğe girişen 1600 kişiyle yaptığım deneyden ve bu insanların kendi deneyimlerine dair bana aktardıklarından faydalanacağım. Katılımcıların hikâyelerini okuyup, onların işine yarayan stratejileri ve karşılaştıkları tuzaklardan nasıl kaçındıklarını öğreneceksiniz.

Kitabın ikinci kısmında, dijital minimalizmi sürdürülebilir bir yaşam tarzına çevirmenize yarayacak birtakım fikirleri yakından inceleyeceğiz. Bu kısımda, *gönüllü yalnızlık*<sup>3</sup> önemi ve bugün çoğu insanın bilinçsizce cihaz kullanmaya ayırdığı vakti kaliteli boş zaman aktivitelerine ayırmanın gerekliliği gibi meselelere eğiliyorum. Biraz tartışmalı olabilecek şu iddiamı da bu kısımda savunacağım: “Beğen” butonuna basmayı veya sosyal medya gönderilerine yorum yapmayı bırakır ve mesajla daha zor ulaşılır hale gelerseniz, ilişkileriniz *güçlenir*. Ayrıca *dikkat direnişi* adlı harekete dair birinci elden bazı bilgiler de vereceğim size. İleri teknoloji araçlarını belli kurallar dahilinde kullanarak dijital dikkat endüstrisinin ürünlerini faydaya çeviren, fakat bir yandan da saplantılı kullanım tuzağına düşmemeyi başaran bireylerden müteşekkil, az çok örgütlü denebilecek bir hareket bu.

---

3 Özgün metinde geçen *solitude* sözcüğünün Türkçede “yalnızlık, ıssızlık, tek başlılık” gibi anlamları var. Yazarın kitap boyunca bu kavramla kastettiği şeyse, kişinin düşünceleriyle baş başa kalmak ve odaklanabilmek için gönüllü ve geçici bir süreyle kendini insanlardan soyutlaması. Bu nedenle özgün metindeki *solitude* sözcüğünü “gönüllü yalnızlık” olarak çevirmenin bağlama daha uygun olacağını düşündük. -ç.n.



Kitabın ikinci kısmındaki her bölüm *uygulamalar* ile sona eriyor; ilgili bölümde ortaya konan soyut fikirleri hayata geçirebilmeniz için tasarlanmış somut taktikler bunlar. Çiçeği burnunda dijital minimalistler olarak kitabın ikinci kısmında önerilen uygulamaları, kendi koşullarınıza en uygun minimalist yaşam tarzını inşa ederken yanınızda bulunduracağınız bir alet çantası olarak görebilirsiniz.

\* \* \*

Thoreau'nun *Walden*'da geçen şu sözü epey meşhurdur: "Sayısız insan, sessiz bir ümitsizliğin hakim olduğu hayatlar sürüyor." Bu söz kadar meşhur olmasa da, hemen bir sonraki paragrafta Thoreau dümeni iyimserliğe kırar:

Gerçekten başka seçenekleri olmadığını düşünüyorlar. Oysa uyanık ve sağlıklı ruhlar, güneşin pırıl pırıl doğduğunu hatırlar. Önyargılarınızdan vazgeçmek için hiçbir zaman geç değildir.

Her an her yerde internete bağlı olmayı dayatan günümüz teknolojileriyle kurduğumuz ilişki sürdürülebilir değil ve Thoreau'nun da yıllar önce gözlemlediği o sessiz ümitsizliğe sürüklüyor bizi. Fakat aynı Thoreau, "güneşin pırıl pırıl" doğduğunu ve gidişatı değiştirebileceğimizi de hatırlatıyor bize.

Öte yandan, bunu başarmak istiyorsak, öylece bir kenarda durup internet çağının getirdiği araçlar, eğlenceler ve oyalanmalar yığınının zamanımızı nasıl geçireceğimizi ve nasıl hissedeceğimizi belirlemesine izin veremeyiz. Bu teknolojilerin iyi yanlarından faydalanırken, kötü yanlarından da kaçınabilmemiz gerekiyor. Silikon Vadisi'nin önümüze serdiği geçici hevesleri ve iş modellerini alaşağı ederken, gündelik hayatımızın kontrolünü yeniden kendi ideallerimize ve değerlerimize teslim edecek bir felsefeye ihtiyacımız var. Yeni teknolojileri, tıpkı Andrew Sullivan gibi bizi de insanlıktan çıkarmadıkları sürece benimseyen bir felsefe.

Uzun vadeli anlamı, kısa vadeli tatmine yeğleyen bir felsefe.  
Yani, dijital minimalizm gibi bir felsefe.